

No vull creure que no puguem trobar-nos
abans que no s'acabi la filera
de plàtans vora el tren. No puc admetre
que no siguis la dona que s'acosta
o (en veure que no ho ets) l'alta figura
que camina com tu i ve de més lluny.
Cap indret conegut no pot donar-me
el consol dels seus límits i mesures,
si tu no surts d'algun trencall que ignoro.
Tot m'és hostil, malgrat que tot ho omplis,
si hi ha l'error dels ulls. Tot m'és cruel
perquè la meva espera és fer camí.
Em faig un home nou per acollir-te.
Sé el que et diré. Si vols, ja pots venir.

Formosa, Feliu. "No vull creure que no puguem trobar-nos". Darrere el vidre 1972-2002.
Barcelona: Empúries, 2004